

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 133.

Syvende Session.

44de Møde.

Fredagen den 1ste Februar.

(Fortsat.)

Monrad (fortsat): Den Betragtning, som jeg antager har foresvævet ved Fastfættelsen netop af Tallet 90, har vistnok været den, at, naar man antager, at hvert enkelt Barn skal have godt af Underviisningen — forsaavidt Underviisningen nemlig ikke er samlet, forsaavidt Læreren er beskæftiget med Børnene enkeltviis — og hvert Barn saa kun faaer to Minutter i Timen, vil det føre til, at det Antal Børn, man da kan ønske i en Klasse, ikke maa overstige 30, og altsaa i en Skole ikke 60; naar man dernæst siger: inden vi gaae ind paa at ansee en Forandring nødvendig, maa dette Antal være forøget med 50 pCt., saa kommer man til de 90. Jeg skal naturligviis ikke videre fastholde dette Tal, hvorimod jeg maa ansee det for i høj Grad ønskeligt, og det for selve Communerne Skyld, at der bliver et Spillerum for Administrationen udover hvad der bliver forpligtende for Kommunen; det er altsaa ikke saameget det, at Tallet i Udvalgets Forslag er sat til 100, hvorved jeg finder Betænkelighed, som det, at Kommunen skal være forpligtet til, saasnart Tallet overstiger 100, at lade enten Det eller Det foretage, nemlig hvad der er nævnt i Forslaget. Den Lov, som vi nu gaae ind paa — ligesom alle de nye Love, vi give —, stiller sig i flere vigtige Henseender fra de tidligere Anordninger. Ministeriets Stilling til de tidligere Anordninger er i alle de Tilfælde, i hvilke tidligere Cancelliet, Rentekammeret o.

f. v. efter en gjældende Praxis kunde gjøre visse Undtagelser fra de gjældende Love — Anordningerne og Forordningerne o. s. v. —, ganske den samme som den tidligere Administrations Stilling, saa at altsaa den samme Ret, der tilkom den tidligere Administration i saa Henseende, nu maa aasees for at tilkomme Ministeriet. Naar derimod en ny Lov udkommer, saa er den aldeles bindende, og, naar der altsaa i Loven staaer det Tal 100, saa er det Tal bindende; selv om Kommunen i et givet Tilfælde ønsker en Forandring deri, selv om Skoledirectionen finder den hensigtsmæssig, selv om Skoleraadet finder den tilraadelig, og selv om Ministeriet bifalder den, saa staaer dog Loven over dem alle, staaer dem alle ned og siger: det skal nu være saaledes. Naar man nu altsaa ved saadanne nye Love fastfatter visse Størrelser ved bestemte Tal, saa maa jeg antage, at det er i Communerne egen Interesse, at der overlades Administrationen et Spillerum, hvilket under alle Omstændigheder ikke kan være til nogen Skade; thi Ministeriet kan jo ikke gjøre større Forordninger end det Lovbestemte, og derunder skulle Communerne jo ogsaa høre sig; der bliver kun givet Leilighed til i de enkelte Tilfælde — eller i de flere Tilfælde, vil jeg endog sige —, hvor det findes ønskeligt at afvige fra de almindelige Bestemmelser. Det gjælder jo i det virkelige Liv ikke saameget om, at ganske de samme Bestemmelser absolut komme til at gjælde paa hvert Sted, som om at Bestemmelserne komme til at rette sig efter de særlige Forhold, som finde Sted i de enkelte Tilfælde. Lad os antage, at to Communer ere i ganske det samme Tilfælde, i begge er Børneantallet vokset til 100, men i den ene Skole er der en Lærer, som paa Grund